

Иван Вазов

Не въздишай!

Не въздишай, не наричай,
не плачи за него ти,
сълзи от мен не извличай
и душа ми не мъти!

Зная ази: той загина
с мъченически конец,
че тоз свят ми е чужбина
и че нямам веч отец.

Що не бе жив, за да гледа,
да се радува със нас
на таз хубава победа,
на тоз хубавия час!

Но умря той сред Балкана
без надежда, без лучи
и със вяра разлюляна,
и с отворени очи,

без да има кому тамо
свойта скръб да предаде,
без да има кой снага му
с гроб студен да почете.

Тежка жертва беше тая!
Но за нея не скърбя –
сила нямам да роптая
против общата съдба.

Не въздишай, не наричай,
ти за него не плачи,
грешни сълзи не извличай,
ох, из моите очи!

1877

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4293>]